

kvišku in to je bilo edino živo bitje, ki je — če je še to noč dosegla Volgo ali Kaspijsko jezero — preživelo ta silni požar.

To se je zgodilo poleti v letu Gospodovem 1637.

Potem nekaj let v teh samotnih in brezmejnih gozdovih ni bilo ne poletja in ne zime, ne pomladi in ne jeseni — bil je samo strahovit ogenj, ki je gorel vse tja do jesenskega deževja v letu Gospodovem 1644.

Zdaj je tam stepa.

Rudi
Šeligo

Razdejanje

Je najtemnejša nočna ura, ki z obćim spokojstvom napoveduje že tudi svoj konec. Ne z avtobusnimi programi, ki so daleč proč, ne s trhlimi vžigi jutranje mrzlih motorjev, ki potem raznašajo delavce po oddaljenih pisarnah, ne s ptiči, ki so še vtisnjeni v globine ptičjih spanj, temveč z brnenjem lastne gostote, ki ji je dano zaradi zadušenih in začasno celo izmirjenih sil v boju med dobrim in zlim čutiti,

kako je hrup že na obzorju. Hrup in hrup duše, ki z neustavljivim ovnom razdeneta še takšnega spokoja trdna vrata.

Ko je položena v takšno izmirjeno, pravno posteljo spanja, se ji še sanja ne, kako tam za balkonskimi vrati sumljivo šelesti tišina, ki hoče iz sebe in v svoje vablivo nasprotje, kako sneg, ki je sinoči padal in se potem z nočjo zalomil v zeleno modrem ozračju in potem ostal vtkan v globino jeklenonočnih plasti, napeto pričakuje sivi dan, ko mu bo dano vendarle spet sprhneti. Še sanjati se ji ne more, četudi bi bila budna, da šum in šelest za zaveso balkonskih vrat ni iz vetra, ni iz noči, ki nestrpno čaka na svoj konec, ni iz dneva, ki po začasnih zakonih univerzuma mora priti, in ni iz listja nočno šelestečega. 'Mogoče je celo, da je zazibana v sen tja, daleč nazaj, ko se boj med dobrim in zlim še sploh začel ni, ko demonskim Archonom še ni uspelo zajeti nobenega delca Svetlobe (tako neresničen je človekov sen, tudi če ne sanja).

A nevidni, neslišni, slej ko prej slepi hrup in še ne pričujoče razdejanje sta že pri njenem vzglavju. Kot da ima razkrečena, s skorjo strjene potovine oblepljena roka sploh kaj oklevati, se tam pri njenih razsutih in spečih laseh za nenavadno dolgi čas ustavi, medtem ko sta druga dva, pomočnika v razdejanju, ki sta se skupaj z Matijasom splazila ob tej tihi uri na balkon in z balkona skozi tenčico zavese v krhki prostor njenega spanja, že vsak v svojem kotu, na visoki, a nepotrebni preži.

Na speči obraz, na svilene brinirane lase, na njen iztek spanja in na svojo dlan tam zraven visoki Matijas spusti mokro, zatajevano sapo, ki jo je mogoče slišati celo kot vzdih gneva in temno rdečega trpljenja, dolgo, predolgo zasutega s plastjo nenevarnega pepela. A že hip zatem potegne — presenetljivo sunkovito — vso to vročo slino nazaj vase, da potem zarjove in jo z obema rokama zgrabi za lase, da sta noč in spanje za zmeraj dopolnjena.

»Matijas!« Hermina je v hipu z vsemi odprtimi usti in očmi v goli sedanjosti. »Dal ti bo Matijas po zobeh, po gobcu!« buta bes iz njega, da ima zmeraj bolj polne roke njenih las. »Dal ti bo za vse večne čase!« cvili mali, Ofnar, v tesnem kotu med vrati in radiatorjem, črni Taškar pa iz balkonskega kota brez navdušenja mrzlo zarevska o kazni, o rašpi. »Na koncu te bomo razsuli, da . . .« hoče Ofnar cviliti še naprej, a ga Matijas ostro ustavi: »Tiho!« da oni počepne.

In ko oni počepne in se prestraši, Taškar plane do vrat, prižge luč in se zapodi nazaj v svoj kot. In namesto da bi se zdaj vsaj Ofnar in Taškar zagledala v njeno prebujeno obličje, začudeno, zbegano in prestrašeno, ki ga mogoče še nikoli nista bila videla, odpreta usta — Taškar črna od presenečenja in črvivih zob, Ofnar mokra in slinasta od nekakšnega deklinškega pričakovanja — in se prilepita gor na lesteneč, ki zasveti v nekaj velikih fotonih.

Lesteneč raste s stropa dol kot na glavo postavljen protofit. Je kot deblo, ki se širi in debeli dol v prostor siceršnjega spanja, da ima spodaj in na dnu, na najbolj odebelenem koncu, tri mogočne izrastke kot nosilne veje, ki so tako kot deblo nagosto posute z brusnenimi steklenimi ploščicami, da je nevidno kje rodni les žarnic, da se nevidno kje vse to stika, da ploščice, kot da samo lebdiijo ob debelu in vejah, od svetlobe elektrike zabrnijo, zacingljajo, obredno in domotožno, bogoslužno in svečano, da si mogoče skozi odprta usta mislita, kako bo ta svetleča prarastlina motila prihodnji čas razdejanja. Tako mogočno je videti to zvezdo spanja, da je lučka ob postelji, ki jo je Matijas s prosto roko skoraj istočasno prižgal kot Taškar veliko svetlobo, s svojimi dvajsetimi svečami res samo majhna rdeča gobica, posuta z belimi krpicami bivše srajčke davnega fetusa.

»To.« rečeta smrtnika iz svojih kotov.

Tako pridobi Hermina čas. Izmakne se trdemu prijemu vsaj toliko, da lahko sede in more v vodoravni legi videti vse pred sabo. »Matijas, to si ti!?« »Jaz, jaz in še enkrat jaz. Da boš vedela, ha!

Še sanja se ti ne. Še sanjalo se ti ni, lepotica! Mislila si, zdaj sem se ga odkrižala! Zdaj bo mir! Ha! Prej je bil mir, zdaj ga ne bo več. Zdaj, ko si me odstavila, ga ne bo. Zdaj bo hrup in ropot!« Matijas!!!« Stegnila je roko, kot da hoče govoriti. »Ha. Točno. Hajdi!« »Ne vleci me, klump! Zato, zato, ker si mevža, sem te zapustila. Zato, goljuf cmerasti, nočem imeti nič več s tabo!« »Zdaj ne bo več tako, da si me zapustila! Ha! Tako bom tu, da bo za znoret! Tako trdo!« »Tako na smrt bomo prisotni!« (Taškar) »S kavli zasajeni!« (Ofnar) »Zmeraj tvoj in tebi tukaj predan!« (Matijas) »Neskončno zabiti tu do podna!« (Ofnar)

Hrup je zmeraj večji. Matijas jo potegne pokonci, na noge in na tla, kjer leži ovca kot predposteljnik, sunkovito in z enim samim potegom, da se ji usuje oranžno lahka spalna srajca vse do gležnjev. In tja, na ovco in k njenim rožnatim gležnjem poklekne Ofnar, da more umirjati in zadrževati njena stopala, ki so zaradi prejšnjega spanja in surove, prehitre zbuditve tako ali tako zavrta v nemoč. A kot da je nemirna, kot da se ne da in povzroča težave, Ofnar cvili in hlasta, da se mu cedi slina na ovco in gležnje: »Daj špago, najdi za zvezat, če ne, bo hudič!« Zariplo delavni, zariplo razžaljeni Matijas nič ne vidi, nič ne sliši. Pred njenim nezavarovanim grlom v enem prijemu stiska vse njene dlani in lase, z močnim telesom, nogami in razdiralno levico pa je izstreljen v že nespokojni prostor spalnice, v odprto omaro, iz katere že letijo nogavice, perilo, oblačila, črn klobuk, rjuhe, prevleke in vezalke. Zdaj Taškar spet zašepa iz svojega kota in postavi zdravo nogo k nametanemu kupu. Skloni se in iz njega potegne rdeče vezalke: »A te?« »Ne smučat, ne drsat!« (Matijas) »Hitro, ker ne morem več! Zbezljala bo!« cvili Ofnar gor iz ovce in rožnatih gležnjev in spušča iz sebe dolge in zgubljene poglede, bele in mokre, da se mu brazgotina pod levo ličnico bliska kot rezilo sovražnega noža, ki jo je bilo v davnih časih zasekalo. »To, to!« zažene Matijas v neukega Taškarja belo rjuho. Le-ta zgrabi en vogal med črne zobe, drugega vleče proč, a mu spodsne, da se Matijas, še zmeraj držeč njene lase in dlani, požene tja, z vso težo na rjuho, da more oni parati naprej in do konca, dokler ne revskne tudi spodnji šivani rob platna. Eno polovico dobi Ofnar tam doli na ovci, da veže in prepleta njene gležnje, ki ne cepetajo, ne kažejo nobenih zlih namenov, sploh jim nič ni, samo rožnati so od jutranjega mraza in zelene rose. Z drugo polo ji Matijas in šepavi Taškar povijata roke tesno k telesu, ki je brezvoljno, mrtvo prepuščeno, kot da se spominja in hoče tja v prve dni svojega zemeljskega življenja, ko je bila še štruca. Ko jima ostane v rokah odvečni konec, se pričneta ozirati.

»Nič.« (Taškar)

»Radiator. Cev. Na cev in rebra.« (Matijas)

Zdaj mora Ofnar, ki je še zmeraj spodaj na ovci in ob tesno povitih gležnjih, pokazati svojo moč. Ko onadva zgoraj dvigujeta telo, ki naenkrat ni samo težko, temveč tudi živo in celo vrešči, mora on

dvigovati noge, kar pa ni enostavno, saj so kolena prosta, upogibajo se, da so meča in stopala kot težka loputa v jutranjem vetru, da ubogi Ofnar potem skoraj odleti v posteljno stranico. A potem, potem pritisne stopala in kolena tesno k svojim prsim. Tako šepava in zaripla dejavnika zgoraj ne vzdigujeta in vlečeta proti kotu samo njene-ga telesa. Namesto da bi jima bil v pomoč!

V kotu med balkonom in južnim zidom, kjer je cinobrasto rdeč radiator in se iz njega poganja rdeča cev v strop, jo potisneta ob zid, da zabobnijo votlaki in cela siromašna zgradba. S preostalim kosom rjuhe jo zvežeta na cev, tesno in belo na rdeče, da so proste le še oči in nekaj časa tudi jezik.

»Podgana si, Matijas! Ničvrednež, usmiljenja vredni... V dno duše bi me bilo sram, če bi zaradi ženske... Če bi zaradi ženske, ki me je zapustila, uporabljala silo... Ti misliš, da me boš prisilil! Ti misliš, da je tu kaj s silo in grožnjami! Prisilil, bedak?... Srce se ne da! Ni zakona!« »Molči, ti samo molči, Herminica! Samo tu bomo malo... no, malo več, da ne boš mislila, kako se da tebi vdanega človeka, s katerim si leta delila dobro v življenju, kar odkrižati. To se ne da. Ni zakona!« »Saj si tu! A ne vidiš, kako zabito si zraven!... Lepo me odveži... reci tema kretenoma, naj me odvežeta in spustita!« »Ne. Ne bo šlo... Malo še bomo. Malo!« Matijas se kislo zasmeji, iz oči pa mu sikne strupena strelica — ali samo spomin nanjo, saj v istem hipu tisto, kar je že bilo, tudi izgine. »Kaj ti sploh še hočeš? Kaj bi še rad! Zakaj mi vlačiš te pokveke sem!... A?... A bi rad to? A?« Hermina butne z boki naprej, kar ji beli motvoz, trdno platno, sploh dupušča, da še cinobrasta cev tam gori pod stropom zapoje. »Ha... Nič, Herminica, nič takšnega... Nekaj drugega!!!« in iz oči se mu končno nezadržno izlije široki snop rdeče žarine. Pomakne se čisto k njenemu životu, da jo mora strupeni ogenj zaskeliti po nezavarovanih licih. »Vidiš!« reče in zasadi kažiprst v ličnico pod svojim levim očesom, da se pokaže živo tkivo rdečih kapilar pod spodnjo veko. »Vidiš, kako imam zariple oči, vidiš, kako krvavo bom tu! Pri tebi naseljen do zore! Vidiš? Tako zadržto tu, da bo vsak kos pohištva posebej smrdel po meni! Vsaka cunjja zasvinjana z mojo farbo! Ta luč, ta dvoranski luster bo počrnel od mojega sopihanja! Prah po kotih bo lajal — Matijas, Matijas, še, še ostani! Podn se bo tresel kot na dnu potresa!... Ognjemeti!... Vidiš!« »Oči ti bom spraskala!« zavrešči Hermina, da celo ovoj rjuhe na prsih zaječi od notranjih sil. »Podn!« »Dala sem ti priložnost, da bi bil drugačen. Čakala sem. Ti pa zmeraj isto! Svinjarije, podlost in jok! Cunjja!« »Ti si sebi dala priložnost!... Kdo se je cmeril?!... Oni, tvoj novi! Zdaj si zmešala, Jaz sem dedec! Ne on!... Poslušal sem, ko si ga prvič privlekla sem. Tam! Tam na balkonu sem se tresel od mraza! Misliš, da sem te kar tako prepustil! Jaz sem, kar sem!... Naslonil se ti je na joške in se pol noči cmeril! Ne jaz!... Oni nosi oniks za pasom, jaz navadno šnolo... Ha! In zdaj naj bom to jaz! Zaradi onega cmizdrača, sem jaz ničvreden!« »Baraba in lažnivec

od zmeraj! Koža! Vohun in divjak!« »Tako. To pa lahko.« »Surovina! . . .« »Ja, tako.« »Kreten zahojeni!« »Še. To je v redu.« »S silo nad nebogljeno žensko . . . Aha! Da boš zdaj grabil po meni! Spet samo šlatal!« »Tatatata . . . Nič ne bo. Rajši me še imenuj!« »Svinja brezčutna! . . . Grabil in stiskal do konca!« »Ne. Ne bom . . . Še reci, kdo da sem! Veper?« »To, še tega si ne upaš! Slinil in vzdihoval, kozel pokvečeni!« »Nič ne bo s tem! Še me pokliči! Kdo da sem?« »Bi. Bi. Matral do konca in se zraven cedil kot stekel pes!« To! Ja, pes, stekel pes! . . . Vidiš, da gre!« A kot da ga same besede na zanimajo več, se zdaj Matijas nenadoma zasuče k črnemu Taškarju in skloni v njegovo uho. Taškar odpre usta in se skoraj s prestrašenim pogledom zazre vanjo.

Slutnja ali strah ji iztisne vročo sapo iz prsi, da se štrena las na obrazu privzdigne. »Kaj, kaj mi boš zdaj še naredil? . . . Če je končano, je končano, Matijas! Daj si dopovedati. Spravi to v svojo neumno glavo, tu se nič ne more. Tudi jaz ne morem . . . A kaj zdaj nameravaš, Matijas?« reče z drugačnim glasom, da ji strah polzi iz široko razkročenih oči. »Vsaj spodi ju, pa ti bom vse razložila,« še reče, in sploh ne zvito, brez ukane, brez očitne prijaznosti. Matijas se samo skloni in povleče Ofnarja gor, saj je bil še kar pokleknjen in stisnjen k njenim povezanim stopalom. Tako nastane nekakšno premikanje, mobilnost nedoločene barve, vršenje prihodnjega ropota in hrupa. »Matijas, tega ti ne moreš. Zmeraj si bil tako neodločen. Razsut in scrkljan. Sila ni zate. Samo delaš se, a ne?« »Zapri!« revskne Matijas. »Vidiš, kako se potiš? To ni zate . . . Potem te bo zgaga pekla. Srce te bo bolelo . . .« Matijas dvigne roko, z glavo pa sune proti pripravljenemu Taškarju.

Mora utihniti, kajti Taškar je že zraven, da s črno roko, s skrivenčenimi prsti in z velikim zlatim prstanom, v katerega je vdelana oglata črna ploščica kot odlomljeni kos nagrobnega marmorja, že prevezuje njena usta z nekakšno čipkasto zaveso. Še bolj pritisne njeno glavo ob zid, potegne ovoj čez mokra usta, na cinobrasti cevi pa naredi široko pentljo, zrahlja obe zanki in ju postavi pokonci, da sta tam ob njeni lobanji kot ušesa zajčice. Pri tem si vzame veliko mirnega časa, dela z roko izvedenca, ki ga zunanji hrup ne sme motiti, čeprav njeno telo deset centimetrov zraven prha, se izvija in krotoviči za zategnjenim povojem, da vsi štirje sokovi njenega bitja — slina in kri, žolč in črni žolč — glasno in predirljivo vrejo v to hrupno noč. Matijas stopi korak nazaj in ji vse pove: »Zdaj mukaj! Revskaj in cvili do konca dni! . . . Te štrenice na očeh ti bomo odstranili, da boš lahko strmela! Imela boš oči kot sova! . . . Ha! Potem tudi zariple, kot tvoj prisotni, zmeraj samo tvoj Matijas! . . . Ja! Ta moč! Vidiš?! Vidiš to moč mojih mišic — ta bo razdruzgala to tvoje sladko gnezdo!«

Taškar zašepa k nizki mizici, zgrabi jo spodaj in užge z njo po zidu, da mu v rokah ostane samo štrcelj noge iz belega, moškega in brestovega lesa. »To.« reče z prhko nečimrnostjo v črnem glasu, medtem ko Ofnar zasaja slinaste zobe v toplo rjuho, ko spodaj pod njo grabi žimnico, ki mu spodrsuje pod žeblistimi prsti, da je kljub drugim

hrupom razločno slišati praskanje nohtov in renčanje nepotrpežljive duše. Matijas pred njenimi očmi trklja s trirogeljno stekleno vazo kraljevsko modre barve in s težkim pepelnikom, ki je oblikovan kot cvet kraljevsko modre vrtnice. Potem zarjove in udari z vso močjo s pepelnikom ob vazo, in zarjove še enkrat, ko dobi prst vmes, da trešči pepelnik skozi balkonska vrata, da tam v steklu ostane samo kraljevsko modra luknja, oblikovana po meri razcvetene rože, ki ne dela niti navzgor v strop niti v tla nobene raze. Vseeno pa je mogoče takoj začutiti hladnonočni in spokojni zrak, ki se že zasaja v obojni hrup že bivše spalnice. »Nož, da bi bil nož!« momlja Ofnar še zmeraj skozi prešiti rob rjuhe. »Kako bi ga razmesaril, kako bi perje frlelo po zraku, kako bi fedri peli!« »Nož, da bi spet sedel. . . A ne vidiš kri že brez noža!« butne vanj Matijas, ki otreša roko in kaplje, ki polzijo iz prsta. »Od strahu ne vidi. Komaj gleda,« mračno zamenca Taškar, s štrcljem noge pred sabo si odkimava, odpira usta, še enkrat zamenca, zasuče štrcelj, da je zdaj razcefrani del noge obrnjen k njegovemu trebuhu, zaobljeni konec pa uperjen vanjo, menca, črno siv v obraz in z bledico spodaj. S povešeno brado se potem prične počasi pomikati proti nji, ki z vsakim njegovim premikom bolj in bolj razpira zrkla, da ji groza, ki lije ven, razpihne lase z obraza, da spodaj pod debelo prevezo telo kriči in se hoče izpuliti, izviti, ko že lahko ugleda tudi Matijasovo okrvajeno roko vmes, ki zamahne po odlomljeni nogi in potem navzgor v Taškarjevo brado. »Ne to! Delat!« kriči Matijas, ko se Taškar še opoteka.

Omara se po sredini razčesne kot preobremenjena brv nad hudornikom. (Matijas) Žimnica — končno izvlečena iz toplega, po meri urezanega ležišča — se spiralasto zvija po tleh, upogiba in ven in ven odskakuje v svojo naravno lego. (Ofnar) Tam lučka, gobica brljivka, iztaknjena in nema, topo zleti v načeti omet južne stene. (Taškar) Pokončno zrcalo, pravokotno in veliko, da zajame več kot pol človeka, podeseterjajoče kristalne odbleske velikega lestenca, že bivše zrcalo. (Matijas) V črnem upogibu spiralaste žimnice, ki se ne umirja, z visokimi čevlji cepeta in mlati z rokami v prazno, da mu beli žolč frli dol na zeleno prevleko spalno oblikovane tkanine. (Ofnar) Lončna rastlina rdečih kovinskih listov in svetlo zelenih žil zabita z glavo v balkonski kot, s tenko rušo, rahlo prstjo in koreninskimi laski navzgor v ubijalski zrak. (Taškar) Ko bi omara stala tam iz masivnega lesa narejena, bi mozniki z lahkoto zadržali pokončne stranice, pripete na strop in dno. Tako pa je iverka, je pajc in glanc čeznjo, da vse odleti. (Matijas) Razdejanje, ropot, treske in prah.

Čeprav je preveza na cinobrasti cevi in na njenem telesu in ustih zelo tesna, se zdaj zasadi od nje v prostor razdejanja razločen, nepri- dušen, z ničemer oviran krik, da za nekaj časa obstanejo kot vkopani. Ko se zazirajo vanjo, morejo videti samo telo, ki se hoče izviti, ki dela nove in neznane izbokline v špranjah, kjer ovoj ni dovolj nagosto speljan. Nemara morejo videti, kako je razkrito čelo blede in pepelnato

kljub divjim naporom, ki jih telo spodaj razdaja, o prisotnem in za-
teglem kriku pa ni nobenih sledov ali vidnih izvirov.

Dela se škoda naprej do zadnjega kosa pohištva. A prah in iveri
v zraku bivše spalnice naznanjujejo skorajšnji konec. Tudi suhi kašelj
teh, ki nimajo prevezanih ust, tudi opotekanje od razdane energije,
suha usta, prelepljena s prahom in suhimi pajčevinami med črnimi
zobmi (Taškar) in žejo (Matijas), z žejo med zobmi in grbom kot kosom
razgretega železa, da bi žlampal in žlampal (Ofnar), da od nepotešene
žeje pade na kolena in s koleni na belo zdrobljeno vtičnico, da krikne
gor v nebo obtolčenega stropa. Taškar si še poslednjič puli iz ust
črno pajčevino, ko Matijas začuden ugleda v kotu skoraj nenačeta
vrata garderobne omare. Z brezumnim režanjem v vseh odprtinah
svojega obraza jih dvigne samo z eno roko — z desno in ranjeno, s
skorjo krvi proti komolcu —, da se potem tam gori pod stropom zaradi
lastne neuravnovešene in lesne teže nagnejo in so potem zmeraj bolj
neustavljivo težke, da tam pod središčno točko načetega stropa bevske
steklo prarastlinskega lestenca, zažvenketajo brušene ploščice luskina-
stega oklepa. zalaja pretrgana elektrika grčastega lučila. Zarjove odtr-
gani protofit središčne luči, sesut v množice črepinjc, tako zdrobljenih,
tako trajajoče lebdečih v izčrpanem ozračju, da v njih zajeta bivša
svetloba razpaljeno traja in utripa, kot da se je ves prostor, nabit
s hrupom razdejanja in še vročo pričujočnostjo štirih človeških snovi,
povzpел, zaril navzgor v ognjemet, v milijone fotonov ustavljene svetil-
nosti. Matijas, kot da ga je prvi hip usekala samo iskra, ki še podžiga
slepo dejavnost, nekaj trenutkov še bolj zaripel mlati z vrati po praznini
bivšega lestenca, potem pa mu je roka, pravkar še vrela od pene besa,
znenada omahnila. Osupel in v hipu pepelnato bled jih spusti na tla,
kjer se sesujejo v prah iverke brez sledu poprejšnje vratne oblike, z
vsemi rokami pa plane na svoj obraz, kot da je mogoče tam na očeh ali
za njimi še kaj zavarovati. Ona, s polo bele rjuhe na cinobrasti cevovod
privezana Hermina, preneha z notranjim trpljenjem duše in z zunanjimi
drgeti ubogega telesa. V grozo zasajene oči, uklenjene z zaledenelo
krvco beločnic, strmijo v mir, navpično jih razsekavajo štrene že pepel-
natih las, vodoravno jih razpolavljajo veke, obtežene s sragami po-
sušene soli. Taškar s prsti, z dlanjo v črni pajčevini svoje ustne votline
ostaja pribit, tako ukleščen, kot samomučilec pred vrati svoje duše,
iz katere si puli jezik, kot da je vklesan v kamen ali kot da ga je tja
vtisnila strašna obločnica nezemskih energij predčloveških časov. Ofnar
zasaja nohte v ovco, iz vznak vržene glave, iz razkrečenih ust pa se v
ustavljeno snov svetlobe zadira njegov v diamant izbrušeni krik.
Razlije se vonj po jodu in pepelu. Zaskeli davni, pozabljeni smrad z
elektriko ubitega mesa . . . A ko so stekleni kristali z vase ujeto energijo
pošastne svetilnosti izgubili ravnotežje lebdenja in popadali po tleh,
je tudi fosilizirana svetloba tam zgoraj pričela plahneti, za njo se je
usipal prah in pregrinjal obojni hrup, da se je tudi razdejanje umirilo
in zlagoma v celoti izginilo pod valovitimi plastmi pepela.